36 de ani
BURSA
ZIARUL OAMENILOR DE AFACERI
presă independentă
Miercuri, 26 august 2026, nr. 160 (8155), anul XXXVI
12 pagini

■ Nota politică pentru „amendamentul Fritz": Comisia poate bloca 770 milioane euro din PNRR PAGINA 3
■ Purcari - venituri şi profit în uşoară scădere PAGINA 4
■ Safetech Innovations - profitabilitate susţinută de redresarea Safetech UK PAGINA 9
■ Concursul Internaţional „George Enescu": 819 muzicieni din 58 de ţări au intrat în competiţia pentru excelenţă PAGINA 10
■ Sindicaliştii din cultură fac demersuri pentru declanşarea grevei generale PAGINA 10
■ Creştere peste aşteptări pentru economia germană PAGINA 12

GRAM AUR = 671,7469 RON | FRANC ELVEŢIAN = 5,6099 RON | EURO = 5,2534 RON | DOLAR = 4,5014 RON

Doctrina Trump: război economic cu aliaţii, dar şi cu duşmanii

Donald Trump şi-a construit întreaga doctrină de politică externă pe o convingere simplă, brutală şi periculos de seducătoare: Statele Unite sunt atât de puternice, de bogate şi de indispensabile încât orice adversar poate fi îngenuncheat, iar orice aliat poate fi obligat să se supună. O analiză publicată de CNN arată că această teorie a dominaţiei absolute se loveşte acum de două obstacole radical diferite, dar unite prin aceeaşi rezistenţă: Iranul, unul dintre cei mai înverşunaţi adversari ai Washingtonului, şi Canada, unul dintre cei mai vechi şi mai loiali aliaţi ai Americii. Faptul că Teheranul şi Ottawa au ajuns aproape simultan în războaie economice cu administraţia Trump spune totul despre transformarea politicii americane: pentru Casa Albă, graniţa dintre inamic şi prieten nu mai este trasată de istorie, valori sau alianţe, ci de disponibilitatea celuilalt de a "se alinia".

Filosofia trumpistă a puterii a fost exprimată fără ocolişuri de Stephen Miller, unul dintre cei mai influenţi consilieri ai preşedintelui american, care afirma, potrivit CNN, că lumea reală este guvernată de forţă şi putere. Este o viziune în care diplomaţia nu reprezintă negocierea dintre interese legitime, ci preludiul capitulării celui mai slab, iar integrarea economică nu mai este un instrument al prosperităţii comune, ci o armă îndreptată împotriva celui care refuză ordinele Washingtonului. Iranul şi Canada testează acum limitele acestei doctrine, iar rezultatul ar putea demonstra dacă Trump a descoperit o nouă formulă de dominaţie globală sau doar transformă puterea enormă a Statelor Unite într-un mecanism de producere a unor adversari tot mai hotărâţi.

GHEORGHE IORGOVEANU

(continuare în pagina 3)

Cele mai mari riscuri pentru economia SUA, în 2026

● Principala ameninţare - o corecţie a investiţiilor în inteligenţa artificială ● Urmează, în clasament, escaladarea conflictelor geopolitice şi preţurile mari ale energiei

Perspectivele economice ale SUA, în 2026, sunt puternic legate de investiţiile în inteligenţa artificială (AI). Deşi specialiştii văd o potenţială scădere a cheltuielilor pentru AI ca pe o ameninţare majoră la adresa economiei americane, investiţiile continue în domeniu ar putea, de asemenea, să ofere un impuls creşterii PIB.

Visualcapitalist.com prezintă principalele riscuri la adresa economiei Statelor Unite în 2026, pe baza sondajului SIFMA realizat la jumătatea anului în rândul economiştilor-şefi din cadrul instituţiilor financiare din SUA.

Corecţia investiţiilor în AI - cea mai mare preocupare

O corecţie a investiţiilor în AI se remarcă drept cea mai mare preocupare, menţionată de 59% dintre respondenţi.

Amploarea cheltuielilor recente pentru inteligenţa artificială explică această îngrijorare. Mai precis, cheltuielile de capital ale giganţilor tehnologiei - Amazon, Google, Meta, Microsoft şi Oracle - au ajuns la 412 miliarde de dolari în 2025, echivalentul a 1,3% din PIB-ul SUA. **(A.V.)**

(continuare în pagina 12)

Anteriul lui Arvinte Între Bucureşti şi Bruxelles

Cornel Codiţă

S-a pompat vîrtos în masa salarială a bugetarilor, s-a cheltuit la gros şi cu nemiluita pentru programe, programăşe şi programele menite să umfle teşcherele şefilor de şteţi şi-n rest bugetului de stat. S-au făcut eveni şi încă se fac din îndeletnicirea aceasta. Soluţia? A venit în plic de la Bruxelles, care a zis: hait, pînă aici! Cine nu taie în carne vie din cheltuielile bugetare nu mai papă tain din PNRR.

Din cacofonie în cacofonie şi din gafă în gafă, din nesăbuinţă în nesăbuinţă şi din dispreţ suveran pentru lege, Constituţie, decizii ale Justiţiei şi ale Curţii Constituţionale, în dispreţ suveran pentru orice nu le convine dumnealor, mai marii care taie şi spînzură în politica de la Bucureşti, şuvoiul se îndreaptă mîlăştinos, murdar şi urît mirositor, spre canal.

Trebuie musai şi neapărat să trecem legea salarizării, altfel pierdem cîteva sute de milioane de euro din tainul PNRR, clamează sus şi tare Prim-ministrul unei jumătăţi de guvern demis, călare pe un munte de tupeu care, dacă se mai înalţă doar încă puţin, trece dincolo de baierele cerului. Adevărat, cînd s-a iniţiat această lege, guvernul era întreg şi susţinut de ambele aripi ale coaliţiei: psd şi pnl. Da, încă, prin luna mai ni s-a spus de la Cotroceni că acordul politic pentru trecerea legii a fost încheiat, împachetat şi sigilat. De atunci, legea a rămas la Parlament, pe teavă. Da, n-ai avut cine să apese pe trăgaci. Ori a trasceava, dar n-a luat foc, puşca... de păsărica cu noroc. Acum, actualul guvern sau ceea ce a mai rămas din el, zice una, iar foştii parteneri de coaliţie, alta, în timp ce Cotroceni tace şi fac ceea ce ştiu mai bine să facă: se fac că lucrează.

(continuare în pagina 11)

Nu suntem singuri - blocaj politic generalizat în statele europene

Uniunea Europeană se confruntă cu o problemă care depăşeşte alternanţa politică obişnuită: în tot mai multe state, partidele nu mai reuşesc să construiască majorităţi stabile, iar guvernele sunt obligate să negocieze permanent supravieţuirea parlamentară. Ţara noastră noastră este în acest impas după căderea Guvernului Bolojan prin moţiune de cenzură şi eşecul succesiv al încercărilor de instalare a unui nou executiv. Franţa, Germania, Ţările de Jos, Belgia şi Spania oferă forme diferite ale aceleiaşi fragilităţi. În spatele crizei politice se află aceeaşi problemă: societăţile europene cer rezultate rapide, în timp ce sistemele politice sunt tot mai fragmentate şi mai puţin capabile să producă compromisuri.

Criza nu mai înseamnă doar căderea unui guvern

Europa politică nu traversează o singură criză, ci o succesiune de crize naţionale care au început să se suprapună. În unele state, guvernele cad. În altele, ele supravieţuiesc prin majorităţi improvizate. Sunt şi ţări în care alegerile produc parlamente fragmentate, în care formarea unui executiv poate dura luni întregi. Iar acolo unde guvernele rezistă, presiunea partidelor populiste şi a extremei drepte obligă formaţiunile tradiţionale să-şi modifice politicile. Ceea ce se schimbă este, astfel, mai important decât simpla succesiune a unor cabinete: capacitatea statelor europene de a lua decizii dificile începe să depindă tot mai mult de majorităţi parlamentare fragile. Problema are şi o dimensiune economică. Europa trebuie să finanţeze apărarea, să reducă deficitele, să investească în infrastructură şi tehnologie, să răspundă crizelor energetice şi să îşi consolideze competitivitatea într-un moment în care Statele Unite şi China exercită presiuni tot mai mari asupra economiei europene. Pentru toate acestea este nevoie de guverne capabile să ia decizii nepopulare. Exact această capacitate este pusă sub presiune.

România: de la moţiunea de cenzură la imposibilitatea formării unei majorităţi

România a intrat în această categorie de instabilitate într-un moment deosebit de sensibil pentru economie. Guvernul condus de Ilie Bolojan a fost demis la 5 mai, după ce Parlamentul a adoptat moţiunea de cenzură cu un rezultat de 281 de voturi pentru. Căderea executivului nu a fost însă urmată de formarea rapidă a unei noi majorităţi. Preşedintele Nicuşor Dan l-a desemnat pe Eugen Tomac pentru funcţia de prim-ministru, în încercarea de a pune capăt blocajului politic. Reuters nota la acel moment că România risca să intre într-o perioadă în care politica economică să fie blocată, accesul la fondurile europene să fie pus sub presiune, iar moneda naţională să fie afectată. Tomac nu a reuşit să formeze un guvern susţinut de o majoritate parlamentară şi şi-a retras mandatul. Ulterior, preşedintele l-a desemnat pe Adrian Veştea. Nici această încercare nu a reuşit. La 22 iunie, Parlamentul a respins guvernul propus de Veştea. Cabinetul a primit 189 de voturi, în timp ce erau necesare 233 pentru investitură. Reuters a calificat rezultatul drept o prelungire a crizei politice şi a avertizat asupra riscurilor pentru fondurile europene şi ratingul de credit al României. În aceste condiţii, România a ajuns într-o situaţie în care problema nu mai este doar că un guvern a căzut. Problema este că partidele parlamentare nu reuşesc să construiască o formulă alternativă suficient de solidă pentru a instala un nou guvern. Este o diferenţă importantă. Un guvern poate cădea şi poate fi înlocuit rapid. Un stat începe să aibă o problemă structurală atunci când partidele pot forma o majoritate negativă, capabilă să dărâme un executiv, dar nu pot forma o majoritate pozitivă, capabilă să susţină un altul. Exact aceasta este una dintre lecţiile crizei româneşti.

OCTAVIAN DAN

(continuare în pagina 11)